

saa stærke, at der ikke kan være Tvivl om, at den paagældende har begaaet Forbrydelsen — for øvrigt kan det være gjort i fuld Offentlighed, saa der ikke er Spor af Tvivl om, hvorvidt Beviserne er tilstrækkelige.

Naar man saa henviser til Statistikken og siger: Statistikken viser, at i de Lande, hvor man har afskaffet Dødsstraf, er der ikke forholdsvis flere Manddrabsforbrydelser end i de Lande, hvor man ikke har gjort det, og ligeledes har det i de samme Lande vist sig, at Drabsforbrydelserne ikke er tiltaget, efter at Dødsstraffen er blevet afskaffet, saa siger jeg: En Statistik kan bruges til mange Ting. Statistik skal man omgaaes med Varsomhed, og jeg er ikke bleven overbevist af den Statistik, jeg har set.

Derimod har jeg i min egen Praksis som konstitueret Dommer haft med en Sag at gøre, som har gjort mig yderligere betænkelig ved fuldstændig Afskaffelse af Dødsstraffen. Det er Hensynet til Ofrene, som har sin overordentlig store Betydning. Hvis man for at spare en Morder maaske risikerer, at en eller to uskyldige, som Morderen ellers ikke vilde have indladt sig med, mister Livet, er det efter min Mening et daarligt Bytte. Som Bismarck i sin Tid sagde, da man i den tyske Rigsdag diskuterede om Dødsstraffens Afskaffelse: Ja, jeg vil gerne være med, men lad de Herrer Mordere gøre Begyndelsen. Det var kun en mere eller mindre god Vittighed, men der er noget i det. Er der saa forfærdelig meget vundet ved at afskaffe Dødsstraffen i alle Tilfælde, hvis der saa kan være Fare for, at flere uskyldige Mennesker berøves Livet?

Den Sag, jeg før sigtede til, drejer sig om et meget uhyggeligt Rovmord — ærede Medlemmer kan maaske huske Tilfældet — hos Vinhandler Davidsen langt ude paa Frederiksberg, et afskyeligt Rovmord, som blev begaaet af en Udlænding. Det blev oplyst under Sagens Behandling, at denne Udlænding, inden han traf Foranstaltninger til at bringe sin Plan til Udførelse, havde spurgt sine danske Kammerater, om Dødsstraffen var afskaffet i Danmark. Dertil havde hans Kammerater svaret, at det var den ikke, men den stod kun paa Papiret, og i lang, lang Tid var den ikke blevet eksekveret, der var aldrig nogen her i Danmark, der blev henrettet. Saa gik Manden, da han havde faaet den Besked, hen og udførte sin Forbrydelse.

Nu giver jeg forskellige ærede Medlemmer Ret i, at der er ingen Mening i at blive ved at have en Straf paa Papiret, som man fra alle Sider er enig om aldrig skal eksekveres; bliver den aldrig, selv kun en sjæl-

den Gang, eksekveret, maa den ud. Men det forekommer mig paa den anden Side ikke, at man skal gaa med til, at denne Straf aldrig under nogen Omstændighed skal eksekveres. Den skal og bør staa der, og den bør ogsaa ved Lejlighed, forekommer det mig, kunne eksekveres. Ikke mindst vil man kunne fremhæve nogle specielle Tilfælde, hvor der kan være Grund til at have den, selv om man ikke vil have den i Almindelighed, nemlig under Uroligheder, Oprør og lignende Omvæltninger. Man henviser ganske vist til, at der kan blive givet Lejlighedslove for saadanne Tilfælde, men Lejlighedslove er altid noget meget uheldigt. Man skal forudse i Straffeloven, at saadanne Ting kan ske, og saa i hvert Fald have en Mulighed for at kunne bruge Straffeloven fremfor at skulle gaa til en Lejlighedslov.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Strafarbejde hører jeg til dem, der mener, at Justitsministeren har handlet rigtigt, naar han i Modsætning til den sidste Kommission har bibeholdt Tugthusstraffen. Hvis man afskaffer Dødsstraf helt og saa oven i Købet skulde afskaffe alt, hvad der hedder Tugthus og Forbedringshus, er jeg rigtignok bange for, at det var at give de værste og grovste Forbrydere alt for let Spil og indgyde dem alt for lidt Respekt for Staten og dens Autoritet. Jeg hører til dem, som bekender sig til den Anskuelse, at man bør bevare Tugthus, maaske ogsaa Forbedringshus — i Virkeligheden er for Resten Forbedringshus slet ikke afskaffet efter Justitsministerens Forslag. Det har faaet Navneforandring, det kaldes nu bare Fængsel, og medens man før kun kunde idømme Fængsel paa et Par Aar, kan man nu idømme Fængsel paa indtil 8 Aar, under visse Omstændigheder endogsaa mere. Det har faaet det finere Navn Fængsel i Stedet for Forbedringshus, for at man ikke, naar Fangen løslades, kan sige, at Manden har haft Forbedringshus, maaske oven i Købet Tugthus, men nu skal det hedde bortset fra de allergrovste Forbrydere: Den Mand har været i Fængsel.

Jeg er noget i Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt med denne Navneforandring. Det er jo moderne at skifte Navn, men naar det i Realiteten er Forbedringshus, og man oven i Købet venter, at det skal kunne forbedre i højere Grad end det nuværende, som jo ikke altid har forbedret, saa forekommer det mig mærkeligt, at man vil afskaffe Navnet Forbedringshus og kaldet det alt sammen Fængsel. Jeg vil gøre opmærksom paa, at man ved at bruge Benævnelsen Fængsel og derunder samle Forbrydelser saa uens-